

El Congost

Redacció: Carrer Calabria, 15

Administració: Impremta Mercantil

SUMARI:

Violència (J. Cirera i Soler)

Fets i comentaris

Un pas definitiu (R. Aguirre)

El P. Antoni Claret

La Passió a Oberammergau (Garriguenc)

El Rei Martí als banys de La Garriga (J. Mauri)

Desencís (A.)

Esports (Un crític humil, Martí N. Gala)

El Congost

Redacció: C. Calabria, 15

PUBLICACIÓ BIMENSUAL

Subscripció: Un any, 6pts.

Administració: Impremta Mercantil

Any 2

La Garriga, 4 Març 1934

Núm. 27

Número solt, 20 cèntims

VIOLÈNCIA

per J. Cirera i Soler

Demostren una innocència superinfantívola aquells que s'estranyen i meravellen que la violència s'hagi convertit en senyora i majora dels pobles que es nomenen civilitzats. S'astoren davant els feixismes i els fronts únics, més aviat dels segons que dels primers, com si la força i la violència per damunt de l'autoritat i de la justícia tinguessin diversos exponent emprats per les dretes que per les esquerres. Nosaltres ens estranyem d'aquella estranyesa. Negats els eterns valors morals que proclama el cristianisme, la humanitat, volent ignorar la seva vertadera naturalesa i destinació, per força s'havia d'abocar al caos.

Prop d'un segle i mig de liberalisme polític i econòmic, no podia donar altre fruit. Es la conseqüència lògica dels seus postulats. La Revolució francesa, alhora que proclamava la *fraternitat* humana, negava l'existència d'un Déu Pare, i sense aquest paternalisme no restava cap suport a aquella fraternitat.

Sense sanció ultra terrena per a les injustícies socials, ni compensació per a les víctimes innocents, tota altra moral havia de fallar i ha fallat. L'home fort ja no tingué ni podia tenir altra dèria que els seus egoismes, encara que tingués d'amassar l'or amb el suor i la sang de l'home feble, en el qual no hi havia de reconèixer un germà; en el qual—com remarca Lleó XIII—ni menys coneix la dignitat humana, no valorant-hi altra cosa que la força dels seus múscles. Per altra banda, arrabassada al desheretat aquella fe que l'ajudava a suportar les penalitats d'aquest exili—són paraules del socialista Jaurès—vol participar del festí de la vida, encara que s'hi hagi d'encabir amb la «star» i la dinamita. Trist destí el de la humanitat divorciada de Déu i de si mateixal

Marx, en proclamar el principi materialista de la història, no feia altra cosa que convertir en principi allò mateix que la burgesia, triomfant amb la Revolució francesa, havia implantat en la vida de la producció després d'haver desto-

nat Déu a Nostra Dona de Paris, substituint-lo per una prostituta.

De la teoria de Marx a l'apologia de la violència de Sorel, no hi ha més distància que la de les premisses a la conclusió. Tot el que ara passa no és altra cosa que un procés lògic d'aquella negació de la divinitat i de l'ulterior destí de l'home.

Sorel renega de l'*humanitarisme* com enemic de la civilització i els seus deixebles' els sindicalistes revolucionaris, el segueixen al peu de la lletra. Les víctimes llurs, tan se val que siguin de la burgesia com del proletariat. La catàstrofe de Puzol és un botó d'una mostra que mai no s'acaba.

La fraternitat, el dret de les majories, el sufragi universal, la democràcia, tot ha anat fallant per a proclamar-se la força i la *violència*, com únic suport del dret i de la justícia. En elles s'empara la revolució de l'esquerra i el feixisme de la dreta. Ho acaba de proclamar Hitler cruament, brutalment. «La subordinació deriva senzillament del dret del més fort, únic imaginable en la naturalesa, perquè és l'únic raonable».

Nosaltres, tenim fe en l'eficàcia de la doctrina del Crist i en la seva gràcia. Passaran les violències i passaran els imperis, més la paraula eterna de Déu no passarà. Vindrà l'hora en la qual els tristos desenganys de la humanitat còpolada i desfeta en la lluita fratricida de les passions desbridades de tota moral, girarà de nou els ulls vers la Creu salvadora, com des de fa vint segles els hi van girant tots els pobles que, impotents, l'han volgut esborrar de la terra, com els hi tornen les nacions apòstates, que un dia la perseguiren perquè, com deien no fa gaire, els dirigents dels Estats Britànics: «La societat només es pot salvar sobre el sòlid fonament espiritual de la fe en un Déu Pare amb la *paternitat* del qual es generà la vertadera *germanor* entre els homes».

Fets i comentaris

La vida del Grup local està plena d'activitat. Darrerament en la reunió del mes de Febrer, es parlà extensament del I.er Congrés Fejocista. En Josep Olivé Roca parlà als reunits de lo que serà aquest gran Congrés, i el President exposà que la voluntat de la Junta seria que tots els socis hi assistissin.

S'acordà estudiar la manera de fer més econòmic el desplaçament a Barcelona, pels que no disposessin de gaires medis.

El Cercle d'Estudis ve funcionant regularment cada dilluns amb bona assistència, i en ell s'estudien els temes de caràcter religiós, i social donats pel Butlletí de Dirigents. Ademés el dia 18, tres representants del Grup anaren a Granollers, on s'havia convocat una reunió per estudiar la manera de constituir la Sub-federació del Vallès Oriental, l'organització de la qual fou encomanada al Grup local.

A la dita reunió hi assistiren representants dels següents Grups: La Garriga, Sta. Perpètua de Moguda, Granollers, St Celoni, Llerona, i alguns joves de l'Ametlla, on s'espera constituir un altre Grup.

De l'Ajuntament.

Sessió del dia 20 de Febrer: Va quedar pendent fins a la sessió del dia 6 de Març el nomenament de la comissió de Cementiris. Foren aprovats els comptes presentats per J. Vilagut i Bartomeu Galbany. Es concediren permisos per a obres a Joaquim Malloll, Manuel Rovira, Josep Aymerich i l'Enllumenament de Poblacions S. A.

Va quedar pendent d'aprovació una noció presentada per la Comissió de Foment sobre l'execució d'obres municipals.

Fou nomenat el Sr. Gastó Comère representant d'aquest Ajuntament a la discussió dels pressupostos de despeses d'administració de justícia del partit per a 1934.

En la secció destinada a precís i preguntes foren formulats diversos precís que passaren a la resolució de les comissions respectives.

Estat de comptes. Desde el dia 24 de Gener fins el dia 20 de Febrer:

Existència en caixa el dia 24	16.839'66
Ingressos	8.872'19
Total	25.711'85
Despeses	6.367'88
Existència en caixa el dia 20	19.343'97

Conferències de St. Vicenç. El dimecres dia 21 del proppassat febrer, tingué lloc la reunió general que la *Conferència de St. Vicenç de Paul* celebra cada any per la Quaresma. Hi assistiren, com ja és una bella costum, un bon número de senyores, a més de les sòcies i es recolliren 419'95 ptes.

Mentre esperem parlar un altre dia, més detingadament, d'aquesta societat, tan útil pel bé moral i material dels que la formen i dels que en participen, direm, que desde la darrera reunió general del dia 13 de setembre de l'any passat, s'han repartit 1.316'50 ptes., entre les famí-

Un pas definitiu

Després de tot un temps de treballar arduament, quan el seu nom ja s'ha extés gairebé per arreu de Catalunya, els dirigents de la F. J. C. veient arribada l'hora de mostrar a l'opinió, la força del nostre moviment, han organitzat pel proper mes d'abril a Barcelona el primer Congrés fejocista.

Segurs de nostra empena, nosaltres els fejocistes garriguencs, i nostres germans d'ideal que habiten arreu de la nostra terra, hem de sentir-nos més fermes que mai, i provant-ho a tots aquells que ens befen, hem de fer-nos el deure d'assistir i assistir-hi en massa, al lloc on per primera vegada, coneixerem uns companys que tenen encomenada la nostra mateixa tasca: la de la recristianització de la joventut catalana.

No hem de témer cap dificultat que se'ns oposi a la nostra marxa triomfal; el mot d'ordre es aquest, i a ell hem de cenyir-nos: Al Congrés tothom!

No hem de defraudar les esperances que tenen posades en nosaltres, els capdavaners del nostre moviment, hem de reixir malgrat tot ara més que mai, per Déu i per la Pàtria.

I quan després d'aquella jornada amorada de l'esperit fejocista, quan tothom agafará els vehicles que hauran de retornar-nos als nostres respectius pobles, portant encara en nostra dreta l'escalf de les encaixades amicals, i en nostre cor l'ideal més abrindat que mai, davant dels catòlics de Catalunya i Espanya, i fins davant dels nostres enemics, nosaltres cavallers de l'ideal cristià, la Federació de Joves Cristians de Catalunya, haurem donat endavant un pas definitiu.

R. Aguirre

lies necessitades i que tant de bo que amb l'esforç de tots, les famílies mancades de tantes coses indispensables per a la vida, poguessin veure's més ben ateses.

La reunió setmanal de la Conferència, és el dimecres a les 4 de la tarda.

Ordres menors. Dies passats el nostre bon amic Mossén Antoni Ros rebé en la capella del seminari Conciliar de Barcelona de mans del Sr. Bisbe les ordres de l'Exorcitat i acolitat. La nostra enhorabona.

Suplent de Mestre. El jove Josep Piandiura ha estat nomenat darrerament mestre suplent de l'escola municipal de nois.

Nevada. El passat dimecres caigué sobre La Garriga una intensa nevada, que es fongué ràpidament, la qual no ha estat obstacle perquè la deliciosa temperatura de que disfrutem es transformés en una altra molt freda i humida de vertader temps hivernal.

El P. Antoni Claret

Amb motiu d'ésser recentment beatificat l'il·lustre sallentí P. Antoni M.^a Claret, els diaris i revistes han aportat l'homenatge literari a la seva sentadat. Com a complement d'aquells autoritzats escrits, ens plau de reproduir uns fragments d'un article fa temps publicat pel Dr. Cardó, per a que prop de l'aureola de sentadat, la qualitat que més interessa i que enmarca el nou beat català, pugui així mateix apreciar-se la seva aportació a l'obra de la pàtria.

Es veritat—diu—que no el movia, en la seva activitat apostòlica per Catalunya, cap ideal patriòtic. No diem que sentís el patriotisme, però és evident que la causa que el determinà a emprar exclusivament el català en la predicació, en la catequesi i en els llibres de pietat destinats a Catalunya no fou aquest sentiment patriòtic, sinó aquell desig d'eficàcia de l'apostolat que fa que l'Església s'acomodi àdhuc a les llengües més incultes dels pobles que viuen submergits en la doble tenebra de la idolatria i de la incultura.



El P. Claret predicava sempre en català a Catalunya, i fins sembla que arribà a proposar-se seriosament de fer el vot de no predicar-hi mai en altra llengua. Els resultats d'aquesta conducta foren admirables. Diu ell mateix que les poques vegades que ho havia fet en castellà, molt probablement als principis de la seva gran activitat apostòlica, havia notat que el fruit era enormement inferior al de les vegades—que després foren totes—en què ho feia en català. Tothom coneix, altrament, la semblança que ens ha deixat Balmes del gran predicador que somogué tota la Catalunya del seu temps. (1)

El P. Claret escriví en català de matèries nobilíssimes de pietat, d'ascètica, d'apologètica cristiana. El seu català no és, evidentment, el nostre llenguatge literari, fruit de cent anys de cultiu, de purificació i de refinament, però no és tampoc tan incorrecte com s'ha volgut suposar. És el català parlat del seu temps, influït de vegades per incorreccions del llenguatge pseudo-literari dels segles de decadència (subjuntius en *ia*: "pòrtia", "cántia" per "porti", "canti"), però, a canvi d'això, té paraules i formes vivents que s'han perdut en aquest darrer segle. Té encara ben viu l'auxiliar ésser en la veu activa, del qual avui tot fa semblar que ens hem d'acomiar definitivament.

Es pot dir que el P. Claret va fer llegir en català tota la Catalunya del seu temps, aquella trista Catalunya de mitjans del segle passat tan agitada per disturbis polítics insubstancials com oblidada del seu propi esperit. Deia Verdaguier que el P. Claret era l'home que havia fet llegir més en català, i el cert és que nosaltres mateixos hem trobat tots en els tinells de les nostres llars el "Camí dret i segur" que moltes vegades, junt amb en Turmeda i molt més que ell, era llegit quotidianament en família.

Com va ajudar això a la rehabilitació literària del nostre idioma i a la preparació del nostre poble per a llegir els poetes renaixentistes, ho pot calcular qualsevol. Es pot ben assegurar que sense l'obra del P. Claret la resurrecció del català a la vida de l'esperit s'hauria retardat de molts anys, potser d'un quart de segle.

La justícia més elemental obliga, doncs, a retre l'homenatge, no sols religiós, sinó patriòtic, al gran sacerdot que probablement no trigarà molts anys a rebre els màxims honors de l'Església Catòlica.

(1) "En el pùlpito, jamás habla de teatros. Tampoco de herejías. Ni de filósofos, ni de impíos. Supone siempre la fe. Parte del principio de que en España la impiedad tiene la hipocresía de la fe. Se ve precisado a dar número para la preferencia en el confesionario

...Los enfermos, ellos dicen que se curan; él dice que no hace más que encomendarles a Dios y que no sabe nada extraordinario... Poco terror, suavidad en todo. Nunca ejemplos que den pie al ridículo. Los ejemplos, en general de la Escritura. Hechos históricos profanos. Nunca oposiciones, ni cosas semejantes. Habla del infierno, pero se limita a lo que dice la Escritura. Lo mismo en el purgatorio. No quiere exasperar ni volver locos. Siempre hay una parte catequística.,,

— Demaneu arreu l'exquisit postre FLAM CALLIS

Confiteria i Pastisseria
MARIO VALLS

Centre, 7

Telefón 67



LA NOSTRA

La Passió a Oberammergau

Enguany, Oberammergau obrirà novament les portes del seu Teatre de la Passió, quatre anys després d'haver representat el drama per última vegada. Segons una llei promulgada desde alguns segles, aquest drama, simbolitzador dels torments del Redemptor de la humanitat, només deu ésser representat una vegada cada deu anys.

Aquesta és la primera volta que, apartant-se de la tradició, hom ha resolt representar-la aquest any. Amb raó i amb dret, ja que aquesta població, l'adreçar una mirada de gratitud, vol celebrar la data en que va ésser salvada de la més espantosa de les desgràcies i renovar al mateix temps el vot que feren el seus avantpassats en moments de desesperació.

Heus ací l'origen del vot: Fa 300 anys que Oberammergau va estar a punt de sucumbir, no precisament degut a la invasió de les tropes imperials de la guerra dels 30 anys, sinó a conseqüència d'un dels aïots més grans: la pesta.

La misèria i la pesta regnaven arreu. Les poblacions anaven quedant desolades una darrera altra; solament Oberammergau semblava ésser respectada de la mort. La població estava guardada per homes que es rellevaven dia i nit, per a que cap persona que volgués atravesar la vall no hi entrés. Un dels veïns d'Oberammergau va ésser qui portà la pesta a la seva ciutat natal; era un home que es dedicava a cuidar els malalts i enterrament de les víctimes de la pesta en una veïna població. fins que un dia es troba atacat del mateix mal, i no podent resistir el desig de veure per última vegada els seus, aprofitant el silenci i obscuritat de la nit, burlà la vigilància dels guardians, arribant fins a les portes de casa seva, seguit de la descarnada que es propagà per tota la població causant un gran nombre de víctimes.

En mig d'aquesta gran misèria, es congregà el poble i dintre el temple i prometé en muda oració davant l'altar de Nostre Redemptor, commemorar cada deu anys la tragèdia de la Passió.

Ens conta la història que desde aquell moment no va sucumbir cap més individu d'Oberammergau en la pesta.

Un any més tard, en 1634, va ésser representat el drama per primera vegada en compliment del vot. Just és dir que aquesta representació era ja coneguda desde molt temps a la població i desde llavors s'ha repetit cada deu anys, fins en les èpoques més crítiques de la nació i contra totes les oposicions i resistències interiors i exteriors.

L'any 1790—diu una crònica d'aquells temps—hom havia volgut suprimir la Passió, però foren

El rei Martí als banys de La Garriga

XVIII

Dissabte, 8 de maig de 1400 (1)

El fill de Martí l'humà havia esdevingut rei de Sicília per casament amb Mária, reina d'aquella illa. La jove edat del nou rei feu que el seu pare regís efectivament aquell regne. Quan Martí, el pare, partí de Sicília per a venir a cenyir la corona d'Aragó, encomanà a un consell de persones per ell escollides el consell a les decisions del jove monarca; més no per això deixà de petge la seva actuació, i continuament li escriví aconsellant-lo, preocupant-se del seu estat (2) o recomanant-li persones de la seva confiança. Aquesta darrera finalitat tingué la següent lletra:

Lo Rey d'Arago

Rey molt car Primogenit. Be creem sapiats lo bo e leal servey quel feel nostre en Johan Redriguez ha fet a nos e a vos en aqueix Regne. Per que, Rey molt car fill, affectuosament vos pregam quel dit en Johan, lo qual sen torna a servir-nos, haiats favorablement per recomanat en tots sos affers, de manera que ahia raho de esser pus fervent en vostre servey. E sea, Rey molt car primogenit, lo Sant Sperit vostra guarda. Dada en lo loch de la Garriga sots nostre segell secret a VIII dies de Maig del Any de la natiuitat de nostre senyor M'CCCC Rex Martinus

Ademés, escriví al Governador de Catalunya dient-li que dava per excusada la seva no vinguda, però manant-li que envii els mil florins que demanà al tresorer.

Als devots nostres los mercaders florentins i pisans mercadejants sots nostre guiatge dins nostra senyoria, els hi mana que compleixin el que els dirà en Frosino de Sant Johan.

J MAURÍ

(1) A l'Arxiu de la Corona d'Aragó serva registrades 12 lletres datades en aquest dia 8 en Català (Reg. 2243 fol. 104; Reg. 2241 fol. 60; Reg. 2174 fol. 86) i 4 en llatí (Reg. 2241 fol. 7 i 8; Reg. 2168. Reg. 2173 fol. 86).

(2) Ambdues afirmacions resulten a bastament provades per les lletres transcrits en els articles IX, X i XI d'aquest treball.

portats documents històrics de gran válua i es varen tornar a deixar les coses de la mateixa manera.

L'any 1920, quan Alemanya es trobava en situació crítica a conseqüència de la guerra, hi hagué necessitat d'ajornar la representació per a millor temps, efectuant-se l'any 1922, en plena misèria i empobriment.

Enguany, s'han donat ja començament als grans treballs de preparació d'aquesta típica i tradicional representació, que ve a ésser una digne reproducció de la història de la redempció de la humanitat.

Garriguenc.



FULL FEMENI

DESENCIS

—Quin dia més bonic!—pensava la Caterina bo i acabant de rentar els plats.—Quin bo donaria de sortir una mica a passejar!—Peró, aixó és cosa de senyors; per més que ella ja tenia totes les coses ben netes i endreçades, com a bona mestressa que era. Bal Bal agafaria un sac perquè fos més dissimulat i aniria a cercar pinassa per encendre el foc.

La Catarina era feliç. S'enfilava muntanya amunt i es sadollava de l'encís de ço que podriem dir-ne l'alba de la primavera. Sovint s'aturava, tantost a guaitar-se la verdor infantina de les plantes naixents, tantost a contemplar un ametller que vessava ses branques de nacre, com una gentil cascata de flors, remorosa d'abelles. Que és bonica aquesta contemplació! Cada anyada, Déu ens la ofereix i essent sempre la mateixa ens delecta cada vegada amb impressions noves i més belles.

La Catarina passà llarga estona a la muntanya. S'assequé sota els pins, després d'haver cullit un xic de pinassa, que justificués la seva sortida. Els ocells en la fal·lera de llurs joguines, de vegades es posaven gairebé al seu costat. Si la Catarina hagués pogut tenir en ses mans els moments deliciosos que passava, com els hauria retingut, talment un dolç gotim de felicitat.

Arribà a casa amb el cor tot esponjat de joia. Anà pel sopar, que el marit en arribant del treball, li plaïa entaular-se tot seguit. Aquell vespre estaria content; li faria bacallà amb sanfaina, que era ço que més li agradava, i així com ella havia fruit, fruïria ell, encara que ben distintament, tanmateix.

Mentre en Ton sopava, la Catarina encetà la conversa:

—Saps, Ton? Avui he anat a cercar una mica de pinassa.—

I com que ell no deia res, anà explicant:

—Tot és més bonic! Els ametllers ja són florits i els més primarencs ja verdegem.—

—Aixó et ve de nou? Cada any ho he vist així.—

—Sí, però encara que és sempre igual dóna bo de veure.—

En Ton no estava de romansos. El bacallà amb sanfaina li agradava tant que se li enduia tota l'atenció. Miru si li agradava, que per saborejar-ho bé, no tenia cap pressa a marxar cap al cafè a fer el *tresillo* amb els companys i aixó que el *tresillo* l'engrescava com no us ho podeu imaginar. Mentre anava sucant uns bons troços de

pá, amb la sanfaina, la Catarina tornà:

—Demà que és diumenge, podriem anar-hi tots dos, oi Ton?—

—A on?—

—A donar un volt.—

—Qui, jo? Bé estàs prou de goig! Tinc d'anar al cafè.—

—Bé home! També podries anar-hi un xic més tard i t'airejaries que bé prou et convé.—I afegí mig somniosa, mig poruga:—Te'n recordes quan festejaven, com t'agradava sortir a passeig i com me'n feies adonà de les coses boniques del bosc i dels camps?—

—Estàs carregada de fleumeries, avui. No veus que ja ha passat aquell temps!—

—Sí, és veritat, però el cor no s'envelleix Ton, i ara igual que abans en fruïria.—

—Poca gràcia em faria, ara. Llavors tu eres joveneta i bonica i em donava goig que els companys veiessin que havia triat la més maca de la vila. Ara, ja no m'ho podrien dir, dona.—I acabà amb una rialla mofeta tot aguantant-se-la.

Un somriure amargant entreobrí els llavis de la Catarina. A n'aquell home barroer, ella li havia fet ofrena, un dia, de la seva joventut i de la seva boniquesa. No li en tornava, en agraïment, una paraula un xic amorosida...

En Ton s'alçà i prengué la gorra.

—Te'n vas!—

—Sí, els companys m'esperen.—El darrer mot es perdé porta enfora.

La Catarina bo i rentant els plats, sentia la cremor d'unes llàgrimes. Que li sabien bé el camí galtes avall, les seves llàgrimes!...

Al defora la fosca havia amagat els ametllers de nacre i les gatoses d'or; havia agemolit els ocellets a la falda de les branques florides, el caparró sota l'ala, les cançons gorja endins. Tantes coses belles i la fosca les amagà! La Catarina sospirà i replegant l'esguard dins la casa, tota malagradosa encara de la presència del marit pensava:—Aci, quan ve la fosca, hi fem claror i tan poques coses belles que hi tenim!—

En Ton entretant, encofurnat dins les boires enterbolidores del cafè, païa el bacallà amb sanfaina amb les cartes greixoses als dits i el caliquenyo mig mastegat a la boca.

ESPORTS

Futbol

Abecedari de normes indispensables per a ésser directiu del nostre futbol

A.) El bon directiu estarà en bones relacions amb St. Pere, perquè el St. baró, no li amargui l'existència, en l'hora de començar el partit, obsequiant-lo amb un ruxat d'una hora de durada que posà al club en situació d'anar a captar.

Si el directiu es laic, haurà de tenir coneixement de *meteorologia*, del contrari tindrà que pendre's el luxe de crear-se un ull de poll, perquè li marqui els senyals del temps, per no trobar-se vulgarment dit, després, amb el mal a dins.

B.) Mirarà d'estar bé amb els empresaris dels cinemes locals, per estar al *tanto* que no li facin la llesca en el dia d'una bona producció.

C. Tindrà que ésser un bon expert en les pràctiques d'alpinisme, doncs aquestes se li faran molt necessàries en el passar la safata pels marges del camp d'esports.

D.) Marcarà el camp quan els jugadors es neguin a fer-ho; també tindrà que saber arbitrar per el dia que s'acabin els aficionats altruistes disposats a tal sacrifici, i soporti amb resignació, les lliures expansions del públic, en vers la seva persona.

E.) A poc de començat el partit, passarà la safata per el respectable, que li motivarà fer una *reprisse* a la segona part, si vol que els comptes li surtin (que moltes vegades així fos).

F.) Quan a l'equip hi hagin pretensions o *vedettes*, el directiu tindrà que fer tots els papers de l'auca perquè tots estiguin contents i satisfets.

G.) I per últim, armar-se d'una forta dòssis de paciència, per escoltar els mil impropis que li dedica el públic exigent (que sempre es el que paga menys) el dia que vingui un equip que no sigui del seu gust.

Amb tot això i molt d'optimisme, crec jo que es pot ésser directiu del nostre futbol.

Un Critic Humil

— Demaneu arreu l'exquisit postre FLAM CALLIS

Farmacia i Perfumeria - Productes Fotogràfics - Laboratori d'anàlisi
R. FERRANDIS
Telèfon 83 LA GARRIGA

Canari de La Garriga
Llúria, 23 - BARCELONA - Tel. 20905

Crisi futbolística

Està vist que al poble de La Garriga l'esport no pot prosperar i el que és mes de dordre es que no pugui ni tan sols aguantar-se, millor dit, tenir vida pròpia.

I no serà pas perquè no s'hagin fet els possibles per remeiar aquest mal tan crònic que temps ha pateix la nostra vila.

Mantes voltes s'ha provat de reorganitzar-lo, però tot ha estat en vá.

Quan el futbol, que al meu entendre, és l'esport que amb més simpatitzants compte al nostre poble, no ha pogut continuar-se, sens cap mena d'interrupció en l'ordre administratiu i econòmic; que aran els demés esports?.

Temps enrera, quan el futbol garriguenc estava en el seu mes alt apogeu, i comptava per tant, amb un respectable nombre de socis, que feia pensar amb optimisme el pervindre del mateix, llavors, per manca de comprensió i constància d'alguns dels directius i jugadors, anà disminuint l'afició de tal manera, que fins passaren alguns anys, sense que al nostre camp es vegés ni un sol partit.

I avui dia, quan un jovent desitjós de practicar aquest noble esport, prova d'arraigar-lo novament, procurant amb tota voluntat atraure's altra volta el favor del públic, es troba que aquest, lluny d'estimular-los, com es lògic, se'ls mira fredament sense pendre's ni tan sols la molèstia d'assistir a l'encontre que ells, animosament, hagin pogut concertar. I es ben lamentable tanmateix, que en la majoria dels cassos, els propis jugadors, al fi del partit, tinguin que bestreure's diners de la seva butxaca, per saldar dignament a l'equip visitant.

Es hora ja, de que els garriguencs es donguin compte; corresponguin com cal, a l'altruisme d'aquests joves, que estan donant vertaderes proves de sacrifici per enlairar l'esport a l'altura que es mereix la nostra simpàtica vila.

Marti N. Gala

YOGHOURT de qualitat superior
BORRELL
Anselm Clavé, 32 Telèf. 72 LA GARRIGA

— Demaneu arreu l'exquisit postre FLAM CALLIS

Garatge Dalmau
Autos de lloguer - Taller de Reparacions. Telèfon 26

BALNEARI

BLANCAFORT

Aigües termals radiactives : Reuma:
Artrítisme : Hipertensió arterial :
Enfermetats de la pell : Esgotats
del sistema nerviós per "surmenage"
Fadiga intel·lectual : Convalescèn-
cies : Post-operacions, etc., etc.

LA GARRIGA

Especialitat en la taula de règim,
en la qual es segueix amb tota
cura les prescripcions facultatives

Confort modern

Cuina excel·lent

Cura de repòs

* * *

Aire sec

* * *

Clima ideal

Productes de Bellesa i Tocador

de les millors marques
nacionals i estrangeres

Perfumeria

Fémina

Secció de
Perfumeria a raig

Antoni Llanas

Passeig de Gracia, 47 - (Xamfrà Aragó)

BARCELONA

Telèfon 77103

Farmàcia Torrent Perfumeria

Calabria, 4 - Telèfon 88

PETIT SIGLE

Merceria Confeccions : Cèneres fins

Fàbrica de Gasoses i Sifons

Eduard Pujol

LA GARRIGA

Mecànica - Electricitat - AUTOS DE LLOGUER

JOSEP BORRELL

Anselm Clavé, 32 i Banys, 44, garatge - Telèf. 72

Carniceria de Juli Planas

Qualitat superior en Xai i Vedella

Carns Fresques :- Polleria

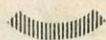
MIQUEL GARRIGA

(CÀN TRICATÉ)

Banys, 3. Pl. Francesc Ferrer LA GARRIGA

Banca Arnús

Successora d'Evarist Arnús



Realitza tota classe
d'operacions de
Banca i Borsa



Sucursal de GRANOLLERS:

Plaça Perpiñà, 18 i 19

Xampany

Castellblanch

Diploma d'honor en l'Exposició
Internacional de Barcelona 1929

Caves a Sant Sadurní
d'Ànoia



Representant:

FREDERIC CALLIS

Agent de Comerç col·legiat

LA GARRIGA

Adobs i Drogues

BARRAU i C.^{IA}

Fàbrica a Mongat

Despatx a Barcelona:

Carrer Fusina, 6

Telèfons 16661 i 16662

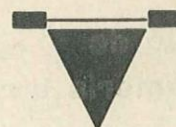
Representant:

X. ALBO i MOLINS

Granja Rosanes de La Garriga



Venda de llet
i els seus derivats



Carrer Clarís, 19

BARCELONA

LA CINEAMBRA

IMMILLORABLE SONORITAT

LA GARRIGA

APARELL "ZEISS - IKON"

Molt aviat

L'obra cim

El grandíós esdeveniment de la pantalla

BEN-HUR

La pel·lícula eterna

150.000 comparses.

Gran spectacle

Magistral interpretació dels afamats artistes

Ramon Novarro i May Mc. Avoy

Ningú deixarà d'admirar la represa en versió
sonora, d'aquesta gran producció

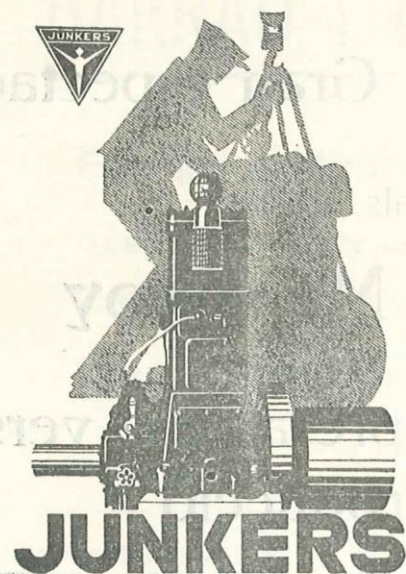
BEN = HUR

sabons Barangé



Motors - Diesel Junkers Alemanys

Funciona amb Fuel Oil



Informes i referències:

JOSEP BERGLER

Delegat per a Espanya

BARCELONA: Bailén, 31, entressol

Telèfon 54269

Màxima garantia i rendiment, amb el mínim de consum

En existència a Barcelona de 8 a 50 HP